

Magda
Jelínková Nováková

Pohádky

z kočičího pelíšku

Magda
Jelínková Nováková

Pohádky

z kočičího pelíšku

 P R E S S

Brno
2015

OBSAH

JAK TO VŠECHNO ZAČALO.....	5
MYŠILOV.....	8
HONIČKA.....	11
STRAŠIDLA.....	15
ZTRACENI.....	17
KUDY SE VYDÁME?.....	20
V LESE.....	27
BAŽINA.....	36
MYŠÍ OUŠKO.....	41
MRAVENCI.....	52
TANEC SE SELÁTKY.....	57
KOCOŮŘI A TAJNÝ AGENT.....	69
ROZCESTÍ U DUBU.....	80
HURÁ DOMA.....	84
NEJKRÁSNEJŠÍ CHVÍLE NA SVĚTĚ.....	89

Děvčátka a kluci, také se Vám někdy stává, že se něco nezdaří? A čím více se snažíte to napravit, tím více to zamotáte či popletete? A jste z toho potom sklíčení, nebo dokonce smutní? Nebud'te! Vždyť taková nešikovnost potká čas od času každého z nás.

Budu Vám vyprávět. Vyprávět pohádky z kočičího pelíšku. Z pelíšku, ze kterého na svět vykoukl malý chundelatý kocourek. Ale nebyl to jen tak obyčejný kocourek! Byl to kocourek ze všech kocourků nejpoptenější. A kdyby jenom z kocourků! Byl to tak veliký popleta popletený, že takového v celém širém světě nebylo! Nevěříte? Inu, posud'te sami...

JAK TO VŠECHNO ZAČALO...

Na okraji malé vísky, už ani nevím, jak se jmenovala, stál statek. Z jedné strany ležela sousední stavení, z druhé louka, za kterou se rozprostíral hluboký les. Bylo to krásné a malebné místo. Každé jen trochu citlivé duši zaplesalo srdéčko při pohledu na v létě sluncem zalitou travinu. Vzduchem se vznášela nenapodobitelná lehká vůně lučních květů mísící se se silnou vůní květin pěstovaných na zahrádce. V zimě zas byl celý ten klidný kraj zahalen do sněhové peřiny, bílé a čistounké, kde zkoumavým pohledům neunikla velká spousta stop nejrůznějších domácích i divokých zvířat. Stejně tak krásně zde bylo zjara, kdy se celá příroda probouzela z hlubokého zimního spánku. I na podzim, kdy se jednotlivé pestré barvy pomalu opadávajícího listí stromů předháněly, která zazáří víc.

Na tom statku žili lidé. Pěstovali všemožné plodiny, květiny, keře a stromy. Také chovali spoustu zvířat. A tak se stalo, že v chlévě, v koutku za sudem, který byl plný suchého chleba na příkrmování domácích zvířat, ležel proutěný kočičí pelíšek. V něm bydlela velice vzdělaná paní Kočka, které pro její moudrost a dobrotu říkali všichni obyvatelé statku Mňaudáma. Když se jí pak zjara narodila malá koťátka, stala se z Mňaudámy Mňaumáma. Kočičí pelíšek byl najednou plný holých a slepých jedlíků, o které se Mňaumáma s láskou pečlivě starala. A tak koťátka rostla jako z vody. Brzy otevřela svá vykulená očka. Když už jim nestačilo koukat na svět jen z bezpečí pelíšku, začala se pomalu stavět na své nožky a vydávat se na krátké výpravy. No co vám budu, děti, povídat, to bylo leg-race! Každou chvíli „bum“ a „plác“ a „kotrmelec“, koťátka se válela po zemi víc, než toho nachodila na vratkých nožkách. Mňaumáma měla plné packy práce. Vždyť

těch malých rošťáků bylo celkem pět! Tři kočky a dva kocourci. Jedna chundelatá koulička jako druhá. Až na jednu, ta byla mnohem, mnohem menší než ostatní. Byl to maličký kocourek. A snad právě proto, aby ho maminka nepřehlédla, mňoukal ze všech koťátek nejvíc. Není proto divu, že ho Mňaumáma pojmenovala Mňourek.

MYŠILOV

Ale co to? Ať se dívám, jak se dívám, kočičí pelíšek je prázdný!

„Pšššt, přikrčte se, číhejte a hop!“ To Mňaumáma na louce učí svá kořata lovit myšky. Nedivte se, děti, každá správná kočka i kocour musí umět chytat myši. To je bez debat!

„Tak, mrňouskové, a teď to zkusíte vy.“ Kořátka poslechla svou maminku a jedno po druhém se přikrčilo, číhalo, skočilo a... ulovilo myšku. Potom přišel na řadu poslední, nejmenší kocourek. Přikrčil se, číhal a hop! Tu se všechny jeho sestřičky i bráška rozesmáli, až se za chlupatá bříska popadali. „Mňourku, Mňourku, ty jsi to zase vymňoukl!“ povzdechla Mňaumáma. Popletený Mňourek vůbec netušil, čemu se všichni tolik smějí. „Jsem přeci velký lovec jako ostatní!“ Až po chvíli si všiml,